

Apostlenes gjerninger – samtaleopplegg

Del 4 (Diakoni, del A)

På grunnlag av tale v/Tarjei Cyvin
– Gudstjeneste 11. okt 2020

Resymé fra talen

Blant søylene som utgjorde menighetsbyggingen i den første tiden, var «samfunnet», altså et sterkt fellesskap og samhold mellom de kristne. I den sammenhengen står det i Apg 4,32 at «hele flokken av dem som var kommet til tro, hadde ett hjerte og én sjel», og at de «hadde alt felles». Se også Apg 4,34-37. La oss prøve å gripe hva som egentlig foregikk i denne situasjonen, i hjertene og livene til de første kristne.

- Joh 13,34-35. Kjærligheten har ikke sitt opphav hos oss, men hos Gud som har skapt oss og elsket oss så høyt at Han ga Sin Sønn for oss.
- 1.Joh 4,10 og 7. Fordi vi er begrenset som mennesker, er det lett å komme inn i prestasjon når det gjelder å strekke oss ut til andre mennesker. Det er da viktig at vi kan falle til ro i at dette er noe som skjer innenfra og ut.
- Når vi da leser Apg 4,32, er det viktig å skjønne at det de gjorde hadde sitt opphav i et sterkt, ekte møte med Gud. Og kjærligheten som da strømmet over til andre på denne måten, viser i praksis at de elsket Gud «av hele sitt hjerte og hele sin sjel og med alt de eida og hadde» (ref f.eks. Luk 10,27).

De fleste av oss kjenner vel på at vi stadig mislykkes når det gjelder å bære fram god frukt overfor våre medmennesker. Men da går veien igjen og igjen tilbake til korset, til all kjærlighets opphav – kjærlighetens kilde: Ham som elsket oss først og lærte oss å elske, og som alltid må være vårt utgangspunktet for diakoni.

I Joh 13,35 ser vi at kjærligheten mellom oss kristne også blir et viktig vitnesbyrd for verden, slik at mennesker kan forstå at vi er Hans disipler. Og kjærligheten må ha uttrykk og komme til syne i den verden vi er satt i. Ekte kjærlighet synes i virkeligheten. Dette praktiserte de første kristne, med strukturer tilpasset sin situasjon. Det er ikke hva vi praktisk sett gjør som er det viktigste, men at vi finner måter å møte nøden på i vår tid.

Apg 6,1-8. Veksten var veldig stor, og mange tusen kom til tro på kort tid. De første kristne var dynamiske og formet strukturer etter som behovene oppsto.

- Det at apostlene sa at det ikke var «rett at vi forlater Guds Ord for å tjene ved bordene», betyr ikke at det å «tjene ved bordene» (les: alle mulige slags praktiske og administrative tjenester) er noe dårligere eller mindre verdt enn å tjene i bønner og Ordet. Vi må huske at vi er en kropp (1.Kor 12,12-27) med mange lemmer, og alle lemmene har ulike funksjoner. Ingen kan si at den ene kroppsdelene er viktigere enn den andre, men alle trenger vi å finne ut hva som er våre kall og nådegaver – for så å tjene med dem.
- 1.Tim 3,8-13. Diakoni/menighetstjeneste var ikke en oppgave man tok lett på. Også i de praktiske tjenester valgte man ut mennesker som hadde godt vitnesbyrd, var fylt av Ånd og visdom/tro, og levde rent og ordentlig. Vi er alle kalt til å gjøre det vi gjør i menigheten ordentlig, og ikke tenke at det handler om f.eks «bare å dele ut mat». Stefanus var som diakon/menighetstjener f.eks en «frontlinjesoldat» for evangeliet (Apg 6,8).

Justin Martyren sa på 100-tallet: «Vi som pleide å sette det å få rikdom og eiendeler høyere enn noe annet, bringer nå det vi har til et felles fond og deler det med hvem som helst som trenger det. Tidligere hatet og ødela vi hverandre og nektet å omgås mennesker av en annen rase eller nasjon. Nå på grunn av Kristus, lever vi sammen med slike mennesker og ber for våre fiender»

Spørsmål/problemstillinger å jobbe med:

- Kan du komme på eksempler fra eget liv der du har satt i gang/gjort tjeneste for Gud i egen kraft? (i forhold til at det har kommet som en indre drivkraft)
- Har du tanker om noe godt du ønsker å gjøre for andre mennesker, som kunne funnet sin plass i menighetens arbeid? Hva da? Og hvordan kunne det vært gjort?